

Het grote voorleesboek voor alle seizoenen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Lente

De lente

Bub wordt wakker. Een zonnestraal schijnt op zijn kop.

‘De zon is er!’ roept hij.

Bub springt uit bed en kijkt door het raam naar buiten.

‘Eindelijk is die heerlijke warme zon er weer, wat heb ik daarnaar verlangd!’

Hij maakt een klein rondedansje in huis.

‘Oh ja, de zon schijnt,’ zegt Arti. ‘Geen koude poten meer!’

Bub gooit de voordeur open en loopt op zijn sokken naar buiten. Hij snuift de frisse lucht op, alsof hij de zon kan ruiken.

‘Ik denk dat de lente is begonnen,’ zegt hij.

‘De lente...’ mompelt Arti. Hij komt naast Bub staan. ‘Wat was er ook alweer in de lente?’ vraagt hij.

‘De lente maakt iedereen blij!’ zegt Bub. ‘De vogels gaan eieren leggen en er komen nieuwe blaadjes aan de bomen.’

Nu weet Arti het weer. ‘En er komen mooie bloemen in de tuin,’ zegt hij. ‘Fijn!’

‘En in de lente kun je lekker buiten spelen,’ zegt Bub.

‘En zwemmen?’ vraagt Arti. ‘Kan dat ook in de lente?’

‘Ja, zwemmen, wat een goed idee!’ zegt Bub. ‘Ik ga gelijk onze zwembroeken pakken.’

Hij holt naar binnen.

Arti holt achter hem aan.

Even later staan de wirwarwezels voor hun kledingkast.
'Waar zouden onze zwembroeken zijn?' vraagt Bub.

‘Geen idee,’ zegt Arti. Hij trekt zomaar iets van het stapeltje met kleren uit de kast.

‘Hé, dat is mijn sjaal!’ roept Arti. ‘Mijn lekkerste sjaal, die was ik kwijt!’ Hij doet hem snel om.

‘En wat hebben we hier?’ vraagt Bub. ‘Wat een mooie trui. Zou ik die nog passen?’

Bub trekt de trui aan. Hij past precies. En hij zit nog lekker ook.

‘Maar waar zijn nou onze zwembroeken?’ vraagt Arti.

‘Gewoon nog even doorzoeken!’ zegt Bub.

Wat een hoop kleren hebben ze toch. Sjaals en mutsen, jassen en truien. De wirwarwezels willen alles passen! De kast wordt leger. Maar waar zijn de zwembroeken gebleven?

Dan weet Bub het weer!

‘Ik heb ze expres in een doos onder het bed gestopt,’ zegt hij. ‘Dat leek me handig voor als we een keer wilden gaan zwemmen!’

‘Héél handig!’ zegt Arti.

Bub haalt de doos tevoorschijn. De wezels trekken hun zwembroek aan, óver alle andere kleren heen die ze net aan hebben gedaan!

Hup, nu snel naar buiten. Want daar is het lente.

Maar als Bub en Arti buiten komen is de zon alweer weg. En zo zonder zonnestralen is het best koud. Gelukkig hebben de wirwarwezels veel kleren aan!

Daar zitten ze nu, op hun bankje voor het huis. Geen zon, maar wel

een lekker kopje warme eikeltjeskoffie.

‘Fijn hoor, die lente,’ zegt Arti.

‘Ik zei het toch,’ zegt Bub, ‘de lente maakt je blij!’

Vrolijk Pasen

Als Pip en Polle buiten komen, zijn de grote mensen de buurttafel al aan het dekken. Met een geel tafelkleed en servetjes, vrolijke gele bloemen en allerlei lekkere hapjes en belegde broodjes.

‘Jammie, paasstol,’ zegt Pip.

‘En lekker sap!’ roept Polle.

Voor de kinderen is er een eigen lage tafel met stoeltjes.

Het is Pasen en daarom is er een paasontbijt voor de buurt.

‘Waar zijn de eieren?’ vraagt Polle.

‘Die heeft de paashaas verstopt,’ zegt Polles papa.

‘Als de andere kinderen er zijn, mogen jullie ze gaan zoeken. Er is voor iedereen een mandje.’

Even later gaan ze met z’n allen op zoek. Pip vindt een ei onder de tafel. En daarna ziet ze er nog een tussen de planten in een bak, in de heg, achter de pomp bij de moestuin, in de speeltuin en eentje in het weggeefkastje van de buurt, heel goed verstopt. Het heeft een heel andere kleur dan de andere eieren.

‘Ik heb er zes!’ roept ze.

‘Ik heb er tien!’ roept Sem. Maar dat is niet waar.

Sem kan nog niet zo goed tellen.

Als ze echt geen eieren meer kunnen vinden, gaat iedereen aan tafel.

Nadat ze ‘Smakelijk eten’ hebben gezongen, mogen ze gaan eten.

Wat ze maar willen. Natuurlijk begint iedereen eerst zijn ei te pellen.

Ineens roept buurman Jop: ‘Bah! Wat stinkt dit ei! Ik word er misselijk van.’

‘Inderdaad, wat vies!’ roepen de andere grote mensen. ‘Doe dat ei maar snel weg. Het bederft mijn eetlust.’

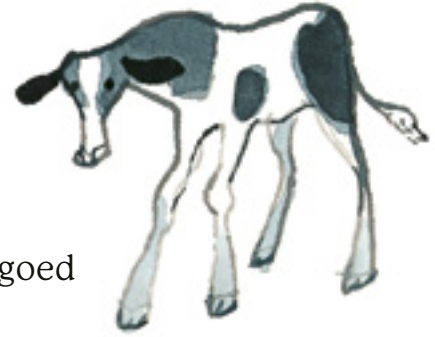
De kinderen springen op en rennen naar de grote tafel. Allemaal willen ze het stinkei ruiken. En stinken, dat doet het!

‘Hoe kan dat ei zo bedorven zijn?’ vraagt Polle.

Pip kijkt eens goed. Het is het ei uit het weggeefkastje. En dan snapt ze het. ‘Ik denk dat dit ei nog van de vorige Pasen is! Het was heel goed verstopt achter een verroest blikje dat niemand hebben wou, denk ik.’

Kalfje

‘Ga daar maar in het hooi zitten, daar kan je het goed zien,’ zegt oom Jaap.

Ties en Trijntje ploffen neer en zien hoe de zwart-witte koe met een hele dikke buik overeind klautert. Ze geeft een heel harde loei. Haar staart staat omhoog en er hangt een sliert slijm uit haar achterste. Er flubbert ook wat bloed uit. Het slijm komt bijna op de grond.

‘Getsie,’ zegt Ties. ‘Niet echt een lekker werkje.’

‘Nee,’ zegt oom Jaap, ‘maar dat is het bij mensen ook niet. Een kalf krijgen is hard werken voor de koe.’

Jaap Junior veegt het slijm een beetje weg. De koe loeit weer heel hard.

‘Doet dat geen pijn?’ vraagt Trijntje.

‘Jawel,’ bromt Jaap Junior, ‘maar het hoeft normaal gezien niet lang te duren.’

De koe geeft weer een loei en uit haar billen steken nu twee kleine witte hoefjes.

‘Moet je daar kijken!’ wijst Ties. ‘Zijn pootjes komen al naar buiten!’

Weer loeit de koe en precies op dat moment pakt oom Jaap de pootjes vast en trekt er een beetje aan. ‘We gaan de koe een klein beetje helpen,’ zegt hij.

‘Maar moet dat hele kalfje door dat kleine gaatje?’ vraagt Ties en hij bestudeert het achterwerk van de koe nog eens. ‘Dat past toch

helemaal nooit! Dat gaatje is zelfs te klein voor alleen maar de poten!’

Jaap Junior schiet in de lach. ‘Daarom duurt het ook nog wel even, want dat gat moet groter worden en dan duwt die koe dat kalf straks in één keer naar buiten!’

‘Dat wil ik zien!’ roept Trijntje.

‘Dat is goed,’ zegt oom Jaap, ‘maar het is een kwestie van geduld. Gewoon rustig afwachten en geen herrie maken. De rest gaat vanzelf.’ Oom Jaap loopt weg om de andere koeien te voeren. ‘Roep maar als er wat is!’ zegt hij tegen Jaap Junior.

‘Oké pa,’ mompelt Jaap Junior, hangend over het hek.

Ties laat zich achterovervallen in het stro. ‘Nou, dan kunnen we nog even een tukkie doen!’ zegt hij.

En ook Trijntje nestelt zich op het gele bed. Het prikt een beetje. De koe loeit nog een keer en kijkt naar Ties en Trijntje. Dan zakt ze door haar hoeven en gaat ook liggen.

Best gezellig zo, denkt Trijntje. Naast een koe die een kindje krijgt. Ze luistert naar de harde ademhaling van de koe. Er komt stoom uit haar neus. Even gebeurt er helemaal niks. Maar net op het moment dat Trijntje een sprietje in haar mond steekt, begint de koe weer duvelshard te loeien. Ties schrikt op en ziet hoe het gat aan de achterkant van de koe verder opengaat. Er komen twee knieën uit. Nog een harde loei en ze zien twee natte witte poten. Daar komt oom Jaap aangesneld.

‘Gaat ie komen?’ vraagt hij aan Jaap Junior.

‘Yep,’ zegt die.

De koe staat nu zo hard te loeien dat ze elkaar niet meer kunnen verstaan. En dan plotseling, alsof de kurk van de fles is, floept er een reusachtig kalf uit de achterkant van de koe. Het valt met zijn kop op de grond.

‘Waaaauw,’ fluistert Trijntje.

Oom Jaap pakt een hand hooi en wrijft het natte kalf schoon.

‘Dat is cool!’ zegt Ties.

De koe is plotseling helemaal stil. Ze horen alleen haar adem nog.

Het kalfje beweegt niet.

Trijntje had niet gedacht dat er zo'n groot dier uit zou komen.

'Het is een meisje,' zegt oom Jaap. 'Roze muisjes op de beschuit, dus.'

Trijntje staat te stralen.

'Leeft ie wel?' vraagt Ties bezorgd.

'Ja, let maar op. Dadelijk als ze van de schrik bekomen is, gaat ze proberen te staan!' zegt oom Jaap.

Ties en Trijntje kijken naar het natte zwart-witte beest in het stro.

'Kom maar kalfje, word maar wakker!' roept Ties met een hoog stemmetje.

En het lijkt wel alsof het kalfje hem hoort, want voorzichtig tilt ze haar kopje op. Nu pas kun je zien dat ze op een koe lijkt.

'Hallo kalfje!' roept Trijntje zachtjes.

Het kalfje kijkt Trijntje aan en wiebelt met haar kopje. Als oom Jaap haar helemaal schoon heeft geveegd, probeert het kalf te gaan staan.

'Toe maar, ga maar lopen!' roept Ties.

Voorzichtig tilt ze haar pootjes op en probeert omhoog te komen.

Maar boem, daar ligt ze weer.

'Ah, kijk nou, wat schattig!' roept Trijntje.

Het kalfje probeert nog eens te gaan staan. Maar weer valt ze om.

'Ze lijkt wel op Bambi!' roept Ties.

Na een half uurtje lukt het het kalfje om op vier poten te staan.
Wiebelig zet ze haar ene pootje voor het andere.
‘Wat knap, hè?’ lacht oom Jaap. ‘Is nog geen uur oud en kan al lopen.
Bij jullie duurde dat wel een jaar!’
Ties kijkt naar het grote onhandige beest op vier poten. ‘Maar deze
is ook wel veel groter!’ roept hij dan.
‘Wil je d’r aaien?’ vraagt oom Jaap.
Ties en Trijntje weten niet hoe vlug ze moeten komen. Ze aaien het
warme koppie met de zachte haartjes. Moederkoe draait zich om
alsof ze even wil controleren wie er aan haar kind zit.
‘Ja koetje, dat heb je goed gedaan, hoor!’ fluistert Trijntje.
‘Nu moet ze nog een naam krijgen,’ zegt Ties.
‘Ik denk dat er maar één naam geschikt is vandaag,’ zegt oom Jaap.
Ties snapt niet wat hij bedoelt.
‘Je hebt pech, jongeman. Als het een stiertje was, heette hij Ties.
Maar nu is het Trijntje de Koe.’
Ties en Trijntje moeten heel hard lachen. Trijntje de Koe! Wat een
bak!
‘Hallo Trijntje, ik ben Trijntje,’ zegt Trijntje en ze geeft het kalfje een
kusje op haar zachte kop.

